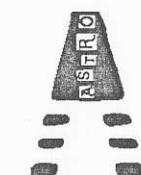

Ion Minulescu

Poezii

Cuprins

Romanțe pentru mai târziu (1908)

- Romanța cheii / 5
- Romanța noastră / 7
- Spre insula enigmă / 10
- Romanța noului venit / 13
- La poarta celor care dorm / 16
- Romanța celor trei romanțe / 18
- Romanța zilelor de ieri / 20
- Romanța celor ce se vând / 21
- Romanța celor trei corăbii / 22
- Romanța celor trei galere / 24
- Octombrie / 26
- Romanța celui ce s-a-ntors / 28
- Celei mai aproape / 30
- Celei care pleacă / 32
- Celei care minte / 33
- Multășteptatei... / 35
- Trei lacrimi reci de călătoare / 36
- Odeletă / 37
- Romanță fără muzică (Că ne iubim...) / 39
- Romanță fără muzică (În tine pun toată speranța...) / 41
- Romanță fără muzică (Ca să ajung până la tine...) / 43
- Romanță fără muzică (Nu-i nimeni, nimeni să ne vadă...) / 45
- Romanță fără muzică (În seara când ne-om întâlnii) / 46
- Sonet / 48

Liturghii Profane (1908)

- În orașul cu trei sute de biserici / 51
- Clopotele / 53

De vorbă cu mine însumi (1913)

- De vorbă cu mine însumi / 63
 - Romanța soarelui / 65
 - Romanță policromă / 67
 - Ecce homo / 69
 - Alea jacta est / 71
 - Glasul morilor / 73
 - Pastel mecanic / 75
 - Prin gările cu firme-albastre / 77
 - Litanii pentru miezul nopții / 80
 - Într-un bazar sentimental / 83
 - Va fi... / 85
 - Celei din urmă / 87
 - Cântec de leagăn / 89

Strofe pentru elementele naturii (1930)

- Strofe pentru lumină / 93
- Strofe pentru foc / 94
- Strofe pentru foc / 95
- Strofe pentru ploaie / 96
- Strofe pentru zăpadă / 97
- Strofe pentru întuneric / 98

Strofe pentru cele patru anotimpuri (1930)

- Primăvară inutilă / 101
- Vara în Capitală / 103
- Cu toamna în odaie / 105
- De vorbă cu iarna / 107

Strofe pentru faptele diverse (1930)

- Acuarelă / 111
- Vesperală / 113
- Nihil / 114
- Pianissimo / 116
- Romanța ei / 118
- Amiază rurală / 120
- Seară rurală / 121
- Elegia domestică / 123
- Plastică medievală / 125
- Romanță fără ecou / 127

Strofe pentru mine singur (1930)

- Regăsire postumă / 131
- Pe harta Europei / 133
- Spovedanii / 134
- Solilocul nebunului / 135
- Scrisoare / 137
- Partenza / 139

Nu sunt ce par a fi (1936)

- Romanță negativă / 143
- Romanță meschină / 144
- Romanță tinereții / 145
- Romanță ultimului sărut / 148
- Romanță răspunsului mut / 150
- Rânduri pentru cuvintele „nu“ și „da“ / 153
- Rânduri pentru un necredincios / 155
- Rânduri pentru întregirea mea / 157
 - În loc de prefață / 159
 - Povestea mea și a lor / 161
 - Epilog sentimental / 162
 - Quiproquo / 164
 - Turism / 166

Romanțe
născute într-un
(sozi)

Romanța cheii

Incepînd dintr-o scurta poveste,
cînd într-o săptămînă de la
o luncă de măslină la o
luncă de măslină

Cheia ce mi-ai dat aseară –
Cheia de la poarta verde –
Am pierdut-o chiar aseară!...
Dar ce cheie nu se pierde?

Cheia ce mi-ai dat aseară
Mi-a căzut din turn,
Pe scară,
Și, căzând, mi-a stins lumina.

Cheia ce-am pierdut aseară
Am cătat-o;
Dar pe scară
Era noapte ca și-afără –
Noapte ca sub boltuita
Cupolă de mănăstire,
Când s-au stins pe la icoane
Lumânările de ceară.

Și-am rămas în turnul gotic –
Turnul celor trei blazoane:
Al Iubirii,
Al Speranței,
și-al Credinței viitoare...

Și-am rămas în turnul gotic
Domn pe-ntinsele imperii
Ale negrului haotic.

Și-au trecut de-aseară clipe,
Și-au trecut de-aseară ore,
Și-ale zorilor aripe
Fluturat-mi-au grăbite,
Ca și clipele trăite
Pe-albul treptelor sonore.

Și m-am coborât pe scară...
Dar pe cea din urmă treaptă –
Cheia ce mi-ai dat aseară –
Am găsit-o prefăcută
Într-o cupă albă, plină
Cu vin verde de cucută.

Și pe cea din urmă treaptă
Am îngenuncheat
Și-am plâns –
Căci pe cea din urmă treaptă,
Ca-ntr-o carte înțeleaptă,
Am citit în fundul cupei
Naufragiul ce m-așteaptă!...

Romanța noastră

*Sur ton beau tapis de poussière rose,
De poussière grise, de poussière blonde,
O! route, rois ou pauvres, fous ou fiancés
Cueilleurs de baisers ou cueilleurs de roses,
Sur ton beau tapis de poussière blonde,
Tout le monde, tout le monde, tout le monde,
Y a passé.*

KLINGSOR

Pe-același drum,
Mânați de-același îndemn nefast al năzuinții,
De-aceleiasi neînțelese-avânturi spre tot mai sus,
Pe-același drum
Pe unde ieri trecură, poate,
Străbunii noștri
Și părinții,
Pe unde, unii după alții, drumeții trec de mii de ani,
Noi –
Cărora ni-i dat să ducem enigma vieții mai departe
Și doliul vremilor apuse
Și-al idealurilor scrum,
Pe-același drum
Vom trece mâine cerșind din țiterele sparte
La umbra zidurilor mute
Și-a secularilor castani!
Porni-vom tineri ca *Albastrul* imaculatelor seninuri...
Și-n calea noastră întâlni-vom

Pe cei bătrâni rămași în urmă –

Pe cei ce ne-or privi cu ochii în lacrămi

Cum le luăm-nainte și cărți

Iar noi –

Le vom citi-n figură cum suferințele le curmă

În suflet sfintele avânturi

Și-n gură caldele cuvinte...

Porni-vom tineri ca *Albastrul* imaculatelor seninuri...

Și-n calea noastră întâlni-vom –

O!... câte nu poți să-ntâlnești

Când drumu-i lung

Și nesfârșită e năzuința ce te mâñă

Tot mai departe

Și te poartă,

Ca pe un orb ținut de mâñă,

Spre-ntrezările – *Aureole* –

Nimicuri scumpe pământești!...

Porni-vom tineri ca *Albastrul* imaculatelor seninuri!...

Și mândri poate ca seninul albastru-al săngelui regesc.

Dar va veni o zi în care

Ne vom opri deodată-n drum,

Înspăimântați că-n urma noastră

Zări-vom pe-alții cum sosesc,

Cum ne ajung,

Ne trec-nainte

Și râd că nu-i putem opri...

Da...

Va veni și ziua-n care vom obosi,

Și va veni

Un timp în care-al năzuinții și-al aiurărilor parfum

Ne va părea miros de smirnă,

Iar cântul țiterelor sparte

Un *Psalm* cântat de-un preot gângav

La căpătâiul unei moarte

Pe care nimeni n-o cunoaște...

Și-atunci, privind un urma lor –

Ca cei ce n-au nimic să-și spună

Când nu-și pot spune tot ce vor –

La umbra zidurilor mute

Și-a secularilor castani,

Vom adormi ca și drumeții

Ce dorm uitați de mii de ani!...

„Arhiva se înține să fie înțeleasă de către cei care au cunoscut-o și să nu fie înțeleasă de către cei care nu au cunoscut-o.”
— *Constituția lui N. N. Condiescu*

Un șuierat prelung salută ivirea zorilor...
În larg,
Un strop de purpură pătează-albastrul violet al mării,
Pe bric,
Lumina roșie se stingă în vârful primului
catarg,
Și-n locul ei, pe sfori, se-nalță pavilioanele...
E ziua!...

Și mateloții se deșteaptă pe bord,
Și ancorele grele
Apar cu ghearele-nclăștate,
Ca niște fiare-nfometate...
Și bricul alb se mișcă-alene
Cu grația unei sirene
Ce se răsfață-n plasa de inele
Și de brățări lichide,
Ce dispar
Pe poarta larg deschisă lângă far!...

Adio, port...
Adio, cuib de veselie trecătoare...
Adio, cabareturi...
Adio, dansatoare...

Adio, ciocnet de pahare...

Adio, tot ce-a fost...

Adio!...

De-acum, pornim...

Pornim din nou...

Pornim!...

Și-n urma noastră, marea

Își împletește respirarea

Cu al sirenelor ecou —

Eternul nostru semn de întrebare!...

Iar mai târziu

Sărmanul port

Abia-și mai lămurește-n zare

Conturul alb,

Ca și-un cavou

Din care morții-ncep să-nvie!...

Și bricul nostru-i primul mort

Care-a-nviat,

Înveșmântat

În alb,

De sus și până jos,

Ca și Hristos!...

Suntem departe —

Da... departe!...

Și vântul mării ne sărută

Pe frunte,

Pe obraji,

Pe gură...

Și parcă ne cunoaște, vântul —

Cu nevăzutele lui brațe ne-arată drumul

Și ne-nvață

Să ne ferim de sfatul zării,
Căci zarea-i veșnic prefăcută...
Şi-apoi ne lasă când pricepe
Că noi i-am tălmăcit cuvântul!...

Plutim spre răsăritul lumii,
Plutim spre prima dimineată!...

Şi bricul alb

Sfăşie-n două covorul apelor albastre,

Lăsând în urma lui o dără de spumă creață,

Ce se-ntinde

Ca și o punte nesfârșită,

Pe care sufletele noastre

Se vor întoarce-acasă-n ziua

Când uraganele ne-or vinde!...

Şi-aşa, pluti-vom toată ziua...

Şi-aşa, pluti-vom noaptea toată...

Şi-aşa, pluti-vom vreme multă –

Căci „prea multă” nu e niciodată,

Când ne-ndreptăm spre „Insula enigmă”,

În care nu știm nimeni încă ce va fi –

Dar știm cu toții că-ntr-o bună zi

Noi, cei născuți din tată-n fiu navigatori,

Vom acosta la rândul nostru-nvingători...

Şi-atunci –

Stăpânii Mării Negre noi vom fi!...

Romanța noului venit

În mijloc în jocul

cetății firelor de aur,

În mijloc cu vîlne înțepătoare

În mijloc cu-o lume înțelește cu purpuri

În mijloc cu-o-

peșteră feodală,

În mijloc pe parț de-o rază, în mijlocul adâncităcăciunii

în mijloc cu rochii călătoare, în mijloc lăsă în loc astăzi

în mijloc cu un pădure

Străinule ce bați la poartă,

De unde vii

Şi cine ești?...

Străinule de lumea noastră,

Răspunde-ne de unde vii,

Prin care lumi trăiși coșmarul nepovestitelor povești

Şi-n care stea găsiși coloarea decoloratei nebunii?...

De unde vin?...

De unde pot veni, când ochii-mi,

Plini de regrete și tristeți,

Par două candele aprinse în cripta morților poeți?

Priviți...

Sandalele-mi sunt rupte,

Iar toga ce mi-o dete-Apollo

În noaprea când pornii spre voi

Abia-și mai flutură albastrul de-a lungul umerilor goi.

Sunt gol –

Căci calea-mi fuse lungă

Şi-n calea mea-întâlnii pe rând

Pe toți căți vrură să vă vândă

Podoabe noi ce nu se vând,

Pe cei ce vrură să vă cânte romanțe noi,

Pe cei ce vrură